

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2023 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **A. K.**,
skazanego z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. IX Ka 1523/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie
z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. II K 345/21,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zwolnić skazanego A. K. od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. H. - Kancelaria Adwokacka w K. – kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego A. K..**

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 24 marca 2021 r. w miejscowości J. woj. x. na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny - samochód marki M. o numerze rejestracyjnym [...], czym nie zastosował się do wyroku Sądu Rejonowego w Olkuszu w sprawie II K 907/19 z dnia 30.06.2020 r. zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim w sprawie II K 994/19 z dnia 08.10.2020 r. zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, Sądu Rejonowego w Myszkowie w sprawie II K 495/20 z dnia 25.09.2020 r. zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie II K 982/20 z dnia 02.12.2020 r. zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat i jednocześnie nie zastosował się do decyzji nr K[...], K[...]¹, K[...]², K[...]³, K[...]⁴, wydanych przez Starostę O. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B, tj. o czyn z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 345/21, oskarżony A. K. został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. sąd ten skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat, a także zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu.

Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie, Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt IX Ka 1523/22 utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji (pkt I).

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach, kasację wywiódł obrońca z urzędu A. K.. Zaskarżył go w pkt. I w całości i zarzucił rażące naruszenie prawa, tj.:

- art. 8 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Kielcach, iż skazany A. K. swym zachowaniem naruszył decyzje Starosty O. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kat.: AM/B1/B: z dnia 14.07.2017 r., znak K[...], z dnia 26.01.2021 r. znak K[...]³ i z dnia 12 lutego 2021 r. znak K[...]⁴, a tym samym popełnił czyn z art. 180a k.k. działając wbrew ww. decyzjom, w sytuacji gdy, ww. decyzje z uwagi na to, że nie wskazywały okresu na jaki cofnięto skazanemu prawo do kierowania pojazdami były decyzjami wadliwymi, czego Sąd nie dostrzegł, a tym samym nie mogły stanowić podstawy do uznania skazanego winnym popełnienia czynu z art. 180a k.k., a co za tym idzie Sąd Okręgowy w Kielcach rozpoznając sprawę w granicach i zarzutach apelacji winien ocenić zgromadzony materiał dowodowy i dokonać ustalenia, iż skazany swym zachowaniem nie naruszył ww. decyzji Starosty P. w O., a tym samym, iż skazany swym zachowaniem nie działał wbrew ww. decyzjom administracyjnych, a co za tym idzie, nie naruszył art. 180a k.k.;

- art. 180a k.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż swym zachowaniem skazany naruszył wydane przez Starostę O. decyzje z dnia 14.07.2017 r., znak K[...], z dnia 26.01.2021 r. znak K[...]³ i z dnia 12 lutego 2021 r. znak K[...]⁴ w sytuacji, gdy z uwagi na wadliwość tych decyzji polegającą na nie wskazaniu w nich okresu na jaki cofnięto skazanemu uprawnienia do kierowania pojazdami, decyzje te nie mogły być przez skazanego naruszone poprzez nie zastosowanie się do nich.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 1523/22 oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 345/21 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 29 czerwca 2022 r. (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.) oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu według norm przepisanych w oparciu o Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie, a to w związku z wydanym przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19, oświadczając, iż koszty te nie zostały pokryte w żadnej części.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie wniósł o jej oddalenie z powodu jej oczywistej bezzasadności oraz pozostawienie bez rozpoznania jako bezprzedmiotowego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Taka ocena nadzwyczajnego środka zaskarżenia umożliwiła oddalenie go w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia unormowany w przepisach Rozdziału 55 — *Kasacja* Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym (nie jest to postępowanie „trzecio-instancyjne”, którego celem miałyby być ponowne, „apelacyjne” weryfikowanie orzeczenia sądu pierwszej instancji). Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane w y ł ą c z n i e przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.), a zatem w nadzwyczajnym środku zaskarżenia — co do zasady — wolno „atakować” tylko te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć — nadto — k w a l i f i k o w a n y charakter (muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.), a ich zmaterializowanie się w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto wskazać, że zgodnie z od dawna ustabilizowaną praktyką orzecniczą najwyższej instancji sądowej, podstawy kasacji nie może stanowić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jako niemieszczący się w ramach podstaw kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Analiza treści zaskarżonego wyroku jednoznacznie dowodzi tego, że Sąd Okręgowy w Kielcach nie dopuścił się ani obrazy wskazanych przepisów postępowania ani obrazy prawa materialnego, tj. naruszenia art. 180a k.k. (drugi zarzut *petitum* kasacji, a w zasadzie – jak wynika z końca treści zarzutu obrazy przepisów postępowania – również pierwszy zarzut *petitum* kasacji). Skarżący konstruując taki zarzut choć dostrzega niebudzącą wątpliwości okoliczność, iż w dacie czynu (24 marca 2021 r.) „obowiązywały zakazy oparte na wydanych przez sądy wyrokach, które zostały opisane w wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie”, to za „nieuzasadnione” uznaje przejęcie przez sądy obu instancji, iż „wszystkie decyzje Starosty Powiatowego opisane w zarzucie aktu oskarżenia były wystarczające do uznania skazanego za winnego popełnienia czynu z art. 180a k.k.”. Podnosi, iż decyzje te „zostały wydane z naruszeniem art. 107 k.p.a., ale także art. 182 § 2 k.k.w. w związku z art. 103 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a tym samym były wadliwe, a w rozumieniu [...] wyroku NSA - I OSK 327/19, nie były one w ogóle decyzjami”, gdyż w ich podstawie nie wskazano początku i końca okresu cofnięcia uprawnień, na jaki orzeczono zakaz prowadzenia pojazdu.

Skarżący przy tym pomija to, co sąd odwoławczy ustalił w zakresie podstawy faktycznej swojego orzeczenia i z jakich to powodów uznał, że A. K. popełnił zarzucany mu czyn z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a także to, jak ocenił twierdzenia oskarżonego, iż „wyroki [...] oraz decyzje Starosty O. wydane zostały bezprawnie”. Biorąc pod uwagę, że omawiane przez autora kasacji – w istocie w ramach obu zarzutów – twierdzenia lekceważą to, co zostało faktycznie ustalone przez sąd *ad quem* w zakresie znamion czynu zabronionego przestępstwa z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., można w sposób uprawniony przyjąć, że omawiane zarzuty kasacji stanowią próbę podważenia trafności ustaleń faktycznych w tym zakresie. Kwestionowanie tych zaś ustaleń nie jest w kasacji na pewno dopuszczalne (art. 523 § 1 k.p.k.). To, że skarżący ostatecznie określił te zarzuty mianem obrazy prawa materialnego w niczym nie może zmienić ich rzeczywistego charakteru procesowego. Zarzut obrazy prawa materialnego (w postaci wskazanej przez skarżącego) aktualizuje się dopiero wówczas, gdy w środku zaskarżenia nie są kwestionowane ustalenia faktyczne. Te jednak obrońca

skazanego podważa, skoro wytyka „błędne zastosowanie i uznanie”, iż skazany swym zachowaniem naruszył decyzje wydane przez Starostę O. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w sytuacji, gdy – zdaniem skarżącego – decyzje te były wadliwe („wadliwość tych decyzji polegała na nie wskazaniu w nich okresu na jaki cofnięto skazanemu uprawnienia do kierowania pojazdami”), zatem nie mogły być przez skazanego naruszone poprzez nie zastosowanie się do nich.

Przy takiej ocenie prawnej omawianego zarzutu kasacji, nie tracąc jednocześnie z pola widzenia treści art. 536 k.p.k., wystarczy stwierdzić, że autor kasacji nie dostrzega przede wszystkim tego, że sąd odwoławczy przyjął, że „[n]ie ulega żadnej wątpliwości, że sąd ten [Sąd Rejonowy – przyp. SN] prawidłowo i trafnie ustalił, iż tak jak to zarzucał akt oskarżenia, oskarżony A. K. nie stosował się w dniu 24 marca 2021 roku do co najmniej czterech prawomocnie orzeczonych przez sądy rejonowe w Olkuszu, Ostrowcu Świętokrzyskim, Myszkowie i Kielcach zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, a jednocześnie nie stosował się co najmniej do pięciu decyzji Starosty O. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B. Trafności tego rodzaju ustaleń faktycznych nie może i nie podważa twierdzenie oskarżonego, iż wyroki te oraz decyzje Starosty O. wydane zostały bezprawnie. Oskarżony na różnym etapie postępowania, w tym również przed sądem odwoławczym, podnosił, iż kluczowe znaczenie w sprawie miało rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Olkuszu w sprawie II K 207/19, gdzie po raz pierwszy bezzasadnie orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, a pozostałe wyroki były jego konsekwencją. Oskarżony twierdził, że w ww. sprawie zostało wznowione postępowanie, co jak się okazało nie polegało na prawdzie (k. 443). (...) [C]zyniąc ustalenia faktyczne w sprawie takie jak zakwestionowane przez oskarżonego Sąd Rejonowy w Jędrzejowie nie miał żadnych podstaw do zakwestionowania prawomocnych orzeczeń o których mowa powyżej, a tym samym przyjęcie, że były one bezprawne, w szczególności tylko w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego.” (sekcja 3.3 *uzasadnienia formularzowego sądu odwoławczego*).

Sąd odwoławczy nie miał też żadnych podstaw do zakwestionowania decyzji Starosty O. nr K[...]3 z 26 stycznia 2021 r. i nr K[...]4 z 12 lutego 2021 r., wydanych na podstawie art. 182 § 1 i 2 k.k.w. i art. 104 k.p.a. w zw. z art. 103 ust. 1 pkt 4

ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, dotyczących cofnięcia oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami kat. AM/B1/B, których podstawę wydania stanowił prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt II K 495/20, w którym orzeczono wobec A. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat (decyzja nr K[...]3) oraz wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 2 grudnia 2020r., sygn. akt II K 982/20, w którym również orzeczono wobec A. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat (decyzja nr K[...]4). Pierwszy z ww. wyroków uprawomocnił się w dniu 24 października 2020 r., a drugi uprawomocnił się w dniu 10 grudnia 2020 r. Jak wskazał Sąd Najwyższy w tezie 3 wyroku z dnia 6 października 2021 r., IV KK 344/21, Prok.i Pr.-wkł. 2022/2/5, LEX nr 3327282 „[o]rgan administracji wykonując na podstawie art. 182 § 2 k.k.w. wyrok orzekający zakaz prowadzenia pojazdów, jest ściśle związany jego treścią i nie ma możliwości jakiegokolwiek rozszerzania ani zwięźania zakazu orzeczonego przez sąd. Może więc cofnąć uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi tylko na czas określony w wyroku; cofnięcie uprawnień może dotyczyć tylko wskazanego przez sąd zakresu, a ponadto stosownie do art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 627) w zakresie i w okresie zakreślonym przez sąd, organ administracji nie może wydać tych uprawnień. Co więcej, orzeczenie organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, bez powiązania decyzji z zakresem, na jaki orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów, obarczone jest wadą.” Wprawdzie w części dyspozytywnej przedmiotowych decyzji Starosty O. nie określono czasu, na jaki uprawnienia zostały cofnięte A. K., niemniej jednak powołano się na prawomocne orzeczenia Sądów Rejonowych: Sądu Rejonowego w Myszkowie i Sądu Rejonowego w Kielcach, doprecyzowując w uzasadnieniu tych decyzji, że na podstawie wskazanych wyroków skazujących zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony na okres 2 (dwóch) lat i należy go liczyć w sposób następujący: w przypadku decyzji nr K[...]3 od 24 października 2020 r. do 24 października 2022 r., a w przypadku decyzji nr K[...]4 od dnia 10 grudnia 2020 r. do dnia 20 grudnia 2022 r. Analiza treści ww. decyzji oraz oceny mocy ich

obowiązywania w chwili zarzucanego skazanemu czynu prowadzi do wniosku, że w momencie jego dokonania, istniały dwie decyzje ostateczne cofające uprawnienia do kierowania pojazdami A. K.. Niewskazanie w części dyspozytywnej przedmiotowych decyzji okresu, na jaki cofnięto skazanemu uprawnienia do kierowania pojazdami, powoduje – jak trafnie zauważa skarżący – że decyzje te były obarczone istotną wadą, jednak uchybienie to nie mogło wpływać na czas obowiązywania tych decyzji (tak Sąd Najwyższy w ww. wyroku z dnia 6 października 2021 r., IV KK 344/21), których podstawą faktyczną wydania były prawomocne orzeczenia sądowe (wyroki). Okres, na jaki Starosta O. cofnął uprawnienia do kierowania pojazdami skazanemu, odpowiadał zatem dokładnie okresowi wynikającemu z wyroków, które były podstawą zaskarżonych decyzji. Co zaś się tyczy decyzji Starosty O. nr K[...] z 14 lipca 2017 r., to jak słusznie dostrzegł prokurator w odpowiedzi na kasację, a co znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu tej decyzji, wydanie decyzji o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami następuje po uprzednim przeprowadzeniu odrębnego postępowania, w toku którego organ dysponuje kompetencją do orzekania o skierowaniu kierowcy na sprawdzenie kwalifikacji, określając jego zakres i czas na ich wykonanie. Wydane w tym przedmiocie prawomocne orzeczenie ma charakter wiążący oraz w dalszej kolejności stanowi jedną z przesłanek do wszczęcia postępowania w przedmiocie wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Z treści uzasadnienia ww. decyzji wynika, że A. K. nie poddał się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji na kategorię B w wyznaczonym terminie. W związku z czym zgodnie z dyspozycją art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, wydanie decyzji przez starostę o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi, w razie niepoddania się sprawdzeniu kwalifikacji w trybie określonym w art. 114 ust. 1 pkt 1 Prawo o ruchu drogowym, ma charakter obligatoryjny. Decyzja ta jest wydawana na czas nieokreślony, a w momencie ustania przyczyny uzasadniającej cofnięcie uprawnień, starosta jest zobligowany do wydania nowej decyzji przywracającej uprawnienia. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, skazany nie poddał się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji na kategorię B do dnia zarzucanego mu czynu, w związku z powyższym decyzja ta jako decyzja ostateczna w dalszym ciągu funkcjonuje w obrocie

prawnym. Nie sposób zatem zgodzić się z obrońcą skazanego, iż decyzja wydana na podstawie art. 140 ust. 1 pkt 4 Prawo o ruchu drogowym, w części dyspozytywnej winna wskazywać okres, na jaki cofnięte zostały skazanemu uprawnienia, ponieważ jak długo będzie obowiązywało tego rodzaju orzeczenie zależy tylko i wyłącznie od osoby, wobec której zostało ono wydane. Organ nie ma możliwości stwierdzenia, kiedy strona wykona nałożony na nią obowiązek. Jak trafnie przypomina autor kasacji, przepis art. 180a k.k. przewiduje odpowiedzialność karną za zachowanie sprawcy, który prowadzi pojazd mechaniczny na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Warunkiem odpowiedzialności karnej jest zatem nie tyle samo zachowanie polegające na kierowaniu pojazdem bez posiadania uprawnień (taki czyn penalizowany jest przez art. 94 § 1 k.w.), ale zachowanie takie musi być powiązane z niezastosowaniem się do wydanej uprzednio w trybie administracyjnym decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Aby zatem kierujący mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 180a k.k., w obrocie prawnym musi istnieć aktualna decyzja właściwego organu, na mocy której kierujący został uprzednio pozbawiony uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Bez wątplenia wszystkie zaskarżone decyzje w momencie popełnienia przez skazanego czynu funkcjonowały w obrocie prawnym jako decyzje ostateczne i wywoływały skutki prawne w nich orzeczone oraz były wykonalne. Dlatego analiza zachowania A. K. z perspektywy wymogów art. 180a k.k. słusznie doprowadziła Sąd Okręgowy w Kielcach do wniosku, że czyn przypisany A. K. w wyroku sądu pierwszej instancji wypełnia znamiona przestępstwa zawartego w tym przepisie.

Odnosząc się po krótku do zaprezentowanego w *petitum* kasacji zarzutu dotyczącego obrazu przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku tj. art. 8 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Kielcach, iż skazany A. K. swym zachowaniem naruszył decyzje Starosty O. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kat.: AM/B1/B: z dnia 14.07.2017 r., znak K[...], z dnia 26.01.2021 r. znak K[...]³ i z dnia 12 lutego 2021

r. znak K[...]4, a tym samym popełnił czyn z art. 180a k.k. działając wbrew ww. decyzjom – okazał się on również oczywiście bezzasadny. Zarzut ten w istocie stanowi polemikę z ustaleniami faktycznymi, poczynionymi przez sąd pierwszej instancji, o czym przekonuje lakoniczne uzasadnienie tego zarzutu. Autor kasacji nie przedstawił w zasadzie żadnej argumentacji, a jedynie odwołał się do ustaleń dokonanych przez sąd rejonowy (który skazał A. K. za czyn z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), zaaprobowanych w całości przez sąd odwoławczy i wprowadził w to miejsce własne ustalenia faktyczne, prezentując odmienną ocenę dowodów, co nie jest dopuszczalne w środku zaskarżenia jakim jest kasacja. Kontrola trafności ustaleń faktycznych pozostaje bowiem poza zakresem postępowania kasacyjnego. Bez wątpienia obrońca skazanego formułując tego rodzaju zarzut, zmierza do wywołania ponownej kontroli apelacyjnej wyroku sądu pierwszej instancji, co naruszałoby jednak porządek proceduralny i byłoby niedopuszczalne, gdyż w myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie i do tego tylko orzeczenia kierowane być powinny zarzuty. Wniesiona kasacja, jak trafnie dostrzega też prokurator w odpowiedzi na kasację, faktycznie skierowana jest przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji i stanowi nic innego jak polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów w postaci wydanych decyzji Starosty O.. Pomimo przywołania przepisu art. 433 § 1 k.p.k. w treści zarzutu kasacji jego adresatem nadal pozostaje sąd pierwszej instancji, albowiem argumentacja skarżącego zmierza wprost do wykazania dowolności oceny dowodów przeprowadzonej przez ten sąd, a jedynie zaaprobowanej przez sąd odwoławczy, co oznacza, że sąd odwoławczy procedując w tej sprawie nie mógł dopuścić się naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy art. 8 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k.

W tym stanie sprawy nie znajdując powodów do uznania zasadności kasacji obrońcy skazanego, należało ją oddalić jako oczywiście bezzasadną. Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę sytuację materialną skazanego, a także wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, natomiast koszty za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanemu z urzędu zasądzono na rzecz obrońcy

na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i § 11 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w związku z wydanym przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19.

Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowy w Kielcach z dnia 14 grudnia 2022 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 29 czerwca 2022 r. (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

AG

[ms]